

Annú Máriu zaleje mesačný svit z hranatého otvoru v streche nad trámami. Leží, počúva zvuky, pohráva sa s tmavými vlasmi, ktoré ju štekli na ušiach. Siahali jej po pleciah rovnako ako ostatným dievčatám pod štrnásť rokov, ale sestry jej ich ostrihali nakratučko, na dĺžku nechta, keď ochorela a boli priveľmi schľpené, aby sa dali rozčesať. Sestra Clara pri nich každý deň vzdychá, ponosuje sa, že sú strapaté ako perie vrany.

Tento rok traja, pripomína si Anna Mária rozhovor pri večeri. Cíti, ako sa v nej šíri mrazivosť, pritiahne si deky tesnejšie.

Spálňou prechádza sestra Madalena, kontroluje, či dievčatá spia. Puká pri tom opuchnutými hánkami, aby si ich uvoľnila. Anne Márii sa ten zvuk protiví, najradšej by si rukami zakryla uši, ale vie, že tak by sa prezradila, že nespí. Rýchlo zavrie oči a pukanie sa zosilňuje.

Cíti, že drevený rám postele zovreli veľké ruky. Nakláňa sa nad ňou telo. Prikrývky sa posúvajú. Zmocní sa jej napätie.

Potom sú zrazu ruky preč, kroky sa vzdávajú. Anna Mária si vydýchne, opäť sa odváži otvoriť oči.

Sestra Madalena a sestra Clara sú v kúte. Vedľa seba vyzerajú komicky – sestra Madalena taká velikánska a sestra Clara taká maličká. Čosi píšu do hrubého bloku ako každú noc.

Ktoré z dievčat má aké ťažkosti, ktoré sú choré, aká práca čaká tú-ktorú ráno.

Nie pranie, pomyslí si Anna Mária. Len nie pranie.

Paulíne vedľa nej hvízda v nose, spí ako múmia. Na chrbte, ruky pritisnuté k bokom, belmo zostávajúceho oka strašidelne viditeľné. Anna Mária sa usmeje, keď ju teraz pozoruje. Malá Paulína Zajačik. Túto prezývku si vyslúžila, lebo pri reči si drží ruky priložené k hrudi a pri jedení hryzie jemne, zľahučka.

Sestra Clara raz povedala Anne Márii, že v palácoch na vidieku sú ostrovčeky plné králikov. Stovky tých zamatových tvorov žijú v trávnatých zákutiach obkolesených vodnými priekopami. Anna Mária si to predstavila ako nebo, túžila tam zájsť a nechať si králiky vyskakovať do lona. Potom sa dozvedela, že ich tam chovajú, kým dorastú, aby ich zjedli. Videla kuchárku, ako nesie do kuchyne v Piete škatuľu plnú živých králikov, jedného po druhom z nej vyťahuje a zabíja ich. Videla, ako mykajú nohami a potom im pukne v krku.

Z druhej strany pri Anne Márii leží Agáta, končatiny jej previsajú cez okraje matraca. Anne Márii sa pri pohľade na jej zátylok nadvihne žalúdok. Sestra Madalena vraví, že bola priveľká na darovaciu debničku. Museli ju do nej nasilu vtisnúť. Preto prišla o reč.

Za Annou Máriou je stovka ďalších dievčat, prevaľujú sa, chrapkajú, odfrkujú. Anne Márii sa z úst vyderie traslavý vzdych a pochyťí ju triaška. Nechce myslieť na gondolu a na muža s hlavou krkavca na jej prove. Prinúti sa nemyslieť naňho a namiesto toho si v duchu preberá, čo ju čaká cez deň.

Na hodine spevu nemala dostatočný rozsah hlasu, tomu sa bude musieť venovať. A z flauty nedokáže dostať náležitú rezonanciu. Opakuje dychové cvičenia, ktoré ju naučil signore

Conti. Na jeden, dva, tri nádych, na päť výdych, na tri nádych, na... klesnú jej viečka.

Líha si, ale nedopadne na matrac, poskočí jej žalúdok a spadne do ľadovej vody. Do tela sa jej zaryje šok. Derie sa z vody von, ale napriek tomu klesá ďalej do hĺbočiny. Má otvorené oči. Nad ňou sa chvejú farbisté budovy, pohojdávajú sa do rytmu hudby, ktorá spomaľuje a je skreslená. Hmatá po zvlnenej hladine, no aj tak ju ťahá dolu... dolu. Kričí, z úst jej vyskakujú bubliny, nesú sa nad ňu. Kričí, kričí... stále kričí a kričí...

Zviera si hrdlo, lapá dych, sadá si.

„Upokoj sa, dýchaj,“ Paulína jej hladká ruku. „Je to iba nočná mora. Piata tento týždeň.“

Paulína ju berie k svojej posteli, dvíha rozstrapkané prikrývky prežraté moľami. Anna Mária cíti, ako sa okolo nej ovíja Paulínino chudé telo.

Tma v nocľahárni jej prichodí ľadová, zlovestná, akoby blízko nich niečo bolo. Do mysle Anny Márie sa plaví gondola s lampášom na prove.

„Príde si aj po nás?“ šepoce, zarývajúc prsty do prikrývky.

„Hmm. Čo?“ spýta sa Paulína.

„Ten krkavčí muž. Berie všetky dievčatá?“

„Vraj len niekoľko. A hudba...“ Odmlčí sa, striehne, či sa neblíži sestra Madalena. „Hudba ponúka ochranu.“

„Ako?“

„Neviem. Možno tie, čo vedia dobre hrať, sú ušetrené.“

Anna Mária sa toho chytí, pevne sa toho drží. Najlepšie hudobníčky sú v orchestri sirotinca. Aj ona si v ňom získa miesto, ako si už predsavzala, a od tej príšery v tme jej nebude nič hroziť.

Najlepšie hudobníčky sú ušetrené, opakuje si.

Vsunie ruku do mäkkej, malej dlane kamarátky a pri tom dotyku jej začína srdce tlčť pomalšie. A dnes v noci ako každú noc upadne do nepokojného spánku.

Do najmensej hudobnej triedy na treťom poschodí preniká cez okno teplý vánok. Zmestí sa do nej len stôl, rad drevených stoličiek s vankúšmi a zopár hudobných stojanov. Anna Mária sedí uprostred, pod stoličkou má prekrižené nohy, v triede je ako vždy prvá. Po pravici má kozub obložený kameňom. Za chrbtom na dľaň odchýlené zamrežované okno.

Na dlážku dopadne tieň. Už by tu mali byť Paulína a Agáta. Anna Mária by im rada povedala, ako sa potkla na schodoch cestou sem a...

Pocíti zovretie žalúdka. Vo dverách stojí ten ryšavý muž v hne dom kabátci.

„Kde je signor Conti?“ spýta sa Anna Mária, prv než si to rozmyslí. Je streda popoludní. Vtedy mávajú hodiny flauty.

Muž vojde do triedy, pohyby má rýchle a meravé. Odhrnie si dlhé cípy kabáta, položí na stôl puzdro, odomkne spomy. Neobrati sa, nepozrie na ňu, neodpovie jej. Anne Márii zvlhnú dlane. Je si istá, že ju čaká trest za to, že k nemu vklzla a brala do rúk, čo jej nepatrí. Ale aký trest? A ako dlho ju nechá v neistote čakať, kým sa to dozvie?

Dnu sa začína trúsiť zvyšok triedy. Paulína zbadá, že učiteľ je už tam, trocha zjojkuje a náhli sa k Anne Márii. Agáta prichádza o chvíľu neskôr, utrie si ruky o sukňu a zanechá na nej špinavé fláky. Za ňou prichádzajú Candida a Cecília, dvojčatá, ktoré odložili spoločne, keď boli na svete len niekoľko hodín. Vedú sa ako vždy za ruky. Trieda sa usádza, celá v dlhých, bielych, všetko zakrývajúcich šatách. Všetky dievčatá zvedavo pokukujú na muža, čo sem prišiel.